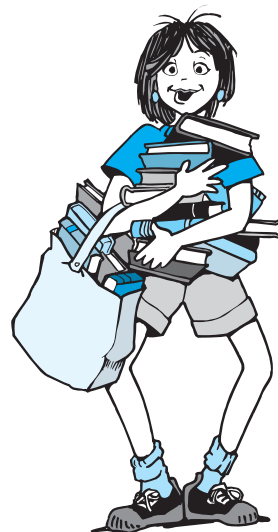

Odbojkaški minimum i maksimum

Cijeli je razred poludio za odbojkom. Jedva čekaju tjelesni, pod odmorom vježbaju servis, dogovaraju se o fintama, nabavili štitive za koljena i one flastere za nokte. . . čak su se i najtvrdokornije *nevježbačice* uključile. Svaka bi igrala, a mogu reći da im zaista dobro ide. Nije da se hvalim, ali sam čak i ja malo proučila taj sport. S teoretskog aspekta, naravno. Budući da u repetitoriju matematike o tome ništa ne piše, odlučila sam se za Internet. Tamo sam s uspjehom za samo jedno popodne naučila napamet sve važnije podatke o odbojci. Kladam se da ni Joško ne zna toliko, pogotovo one datume o povijesti tog sporta. On je, naime, trenirao odbojku sedam dugih godina, a prošle je godine, tj. u prvom srednje pretao zbog škole. Kao, bilo mu je prenaporno. “A zašto ti je bilo prenaporno kad i tako kažeš da ništa ne učiš kod kuće?”, pitam ja lijepo njega, a on mi počne filozofirati nešto o nekom novom treneru s kojim se nije slagao blablabla, a ja si mislim u sebi, pričaj ti što hoćeš, znam ja da se ti zatvaraš u sobu čim dođeš iz škole i štrebaš cijeli dan.

Nekako se poklopilo da smo se na matematici baš u isto vrijeme bavili parabolom, njenim tokom i ekstremima. Netko je tako na tjelesnom pri prebacivanju visoke lopte preko mreže uzviknuo: “Uuuuu, koja parabola. . .”

i tako se matematika, na moje veliko zadovoljstvo, uvukla i u školsku sportsku dvoranu. Čak su se protivničke ekipe počele nadmudrivati ne samo u udarcima, već i u poznavanju matematike. Kad bi, recimo, lopta padala prema Robiju, on bi potrčao prema njoj i povikao:

- Pazite sada, jer udaram parabolu jednadžbe $5x^2 + 3x + 2$, a ta se ne vraća lako!
- To znači da ti je tjeme okrenuto prema dolje, što će reći da ti parabola ima minimum. Takva parabola nama paše – vikao je Joško iz protivničke ekipe. I stvarno, kao da je sam sebe začarao, Robi je promašio loptu.
- Koeficijent ispred x^2 ti mora biti negativan ako hoćeš maksimum! – povikala sam i ja s klupe. Neka Joško zna da sam na njegovoj strani. A ni Robiju ne bi bilo loše da nauči nešto novo, iako je on na to samo okrenuo očima.
- Evo, ide onda jedna parabola jednadžbe $-5x^2 + 3x + 2$ – vikao je Robi koji očito nije odustajao tako lako. I stvarno, ovog puta je lopta prešla mrežu u visokom luku u obliku parabole. . .
- Koju ti ja presijecam padajućim pravcem $-200x + 3$ – skočio je Joško za smeč, ra-

stegao se koliko je dug i snažno udario loptu. Lopta je stvarno promijenila putanju i velikom brzinom strmo pala natrag u Robijevo polje tik iza mreže.

- Što je negativan koeficijent smjera manji, to pravac strmije pada – nisam se mogla suzdržati, na što su me svi iz Robijeve ekipe čudno pogledali. Zapravo, “čudno” je preblaga riječ.

Ali, osim što sam počela teoretski učiti odbojku, malo sam se okušala i u praksi. Mene su, naime, odredili za “zadnje zamjene zamjenu”. To znači ovo: kada igra najslabija ekipa, u slučaju da neka cura ne vježba, na njeno mjesto dolazi debeli Bukva. Ako nema Bukve, onda igra Šimrak (koji redovito vježba u boroleinama), a ako ni Šimrak ne može, onda igram ja! I tako, danas sam se okušala. Profesorica je organizirala mali razredni turnir, a budući da Bukve nije bilo, trebao je igrati Šimrak. Ali, kako su Bukva i Šimrak zajedno markirali, zaigrala sam ja. Bila je to ludnica. Lopta ide na mene, ja zamijenim igru odbojke i graničara i izmaknem se, a lopta pored mene padne na pod. A o servisu da ne pričam. A ovi iz suprotne ekipe kao da stalno baš mene gađaju. Ili mi se samo čini?

Onda je Joško koji je, *by the way*, bio sa mnom u ekipi vidio da se poraz nemilosrdno bliži (a taj u životu valjda nije gubio) te se počeo ponašati kao da me nema na terenu i loviti sve lopte, bez obzira jesu li upućene njemu ili ne. Bilo je 24 : 23 za protivničku ekipu i njihov servis. Kako sam pročitala na Internetu, još jedan bod i – oni su pobjednici. A oni opet serviraju u mom smjeru. E nećete tako, pomislila sam. E vratit ću vam tu loptu, ipak ja znam o paraboli sve što se u drugom razredu o paraboli može znati! U tom trenutku vidim kako lopta velikom brzinom dolazi prema meni (stvarno je bila parabola!) i ja pripremim ruke u “čekić” da ću je vratiti, školski, kako je lijepo prikazano na webu. U tom trenutku vidim zabezegnutog Joška kako brzinom svjetlosti trči prema lopti, tj. prema meni ne bi li spasio utakmicu. Ali, bilo je kasno, zakoni tromosti tijela bili su na snazi, ja se više nisam imala gdje maknuti, lopta je udarila u moje ruke, on je udario u mene i

nastao je, kako će kasnije generacije učenika pričati, jedan ogroman BUUUM nasred dvorane. Srušili smo se na pod uz opći tresak i urnebesno smijeh i zadirkivanje cijelog razreda. Kad sam nakon nekoliko sekundi došla k sebi, nisam znala koja je moja, a koja njegova noga. Nakon što smo riješili taj problem i šepajući ustali, ispalo je da sam ja u onoj gužvi prebacila loptu čekićem preko mreže, ali predaleko u *out*.

Joško je bio ljut:

- Drugi put se makni ili bar pogodi polje! Sad smo izgubili. Jesi li ti toga svjesna!? – s druge strane terena čuli smo Robija kako slavi, a Joško je nastavio galamiti. – Ovo mi se još nije dogodilo u životu, ovo je moj odbojkaški minimum! Užas! Mi-ni-mum!!! I sve to zbog *nekih* koji ne razlikuju graničara od odbojke!

Štooo? Ovo je već bila provokacija. Ja da ne znam ništa o odbojci? Čekaj, čekaj, pa nisam bez veze jedno popodne provela na Internetu, znaš li ti čovječe koliko je to kuna? Svi iz ekipe su vikali na mene, na što sam ja odbrusila u jednom dahu:

- *Što vi hoćete od mene, što vi mislite da je lako igrati odbojku, to jest timsku ili kolektivnu igru u kojoj se dvije ekipe od po šest igrača bore na terenu dimenzija 18 × 9 metara, a po sredini igrališta razapeta je mreža široka 1 metar i duga 9,5 metara, razmak između gornjeg ruba mreže i tla je različit, 243 cm za seniore i 224 cm za seniorke. . .*

Još sam dugo govorila dok nisam iscrpila cijeli odlomak, a onda otišla u svlačionicu. Poslije su me ostavili na miru. Možda im je drago jer su naučili nešto novo?

I uopće nisam ljuta. Jer, neka uđe u sudučki zapisnik, ja sam danas prvi puta prebacila loptu preko mreže. I to čekićem, ohoho! To što je išlo u *out* nema veze, dimenzije terena se mijenjaju svako malo. A tek onaj sudar na terenu s Joškom. . .

Da, danas sam definitivno doživjela svoj odbojkaški maksimum.

Vaša štreberica